

Sentencja

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy których pracownik mający w tym państwie członkowskim miejsce zamieszkania jest zobowiązany do zarejestrowania w tym państwie członkowskim pojazdu samochodowego, którego jest właścicielem, a który to pojazd został już zarejestrowany w innym państwie członkowskim i jest zasadniczo przeznaczony do używania na terytorium tego innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – postępowanie wszczęte przez Gerta Folka

(Sprawa C-529/15) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Odpowiedzialność za środowisko naturalne — Dyrektywa 2004/35/WE — Artykuł 17 — Zastosowanie w czasie — Eksploatacja elektrowni wodnej uruchomionej przed terminem transpozycji tej dyrektywy — Artykuł 2 pkt 1 lit. b) — Pojęcie „szkod wyrządzonych środowisku naturalnemu” — Przepisy prawa krajowego wyłączające wszelkie szkody objęte pozwoleniem — Artykuł 12 ust. 1 — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska naturalnego — Legitymacja procesowa czynna — Dyrektywa 2000/60/WE — Artykuł 4 ust. 7 — Bezpośrednia skuteczność]

(2017/C 249/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strona w postępowaniu głównym

Gert Folk

Sentencja

- 1) Artykuł 17 dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że z zastrzeżeniem weryfikacji spoczywających na sądzie odsyłającym dyrektywa ta ma zastosowanie *ratione temporis* do szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r., ale które zostały spowodowane eksploatacją instalacji, która uzyskała pozwolenie wodnoprawne i została oddana do użytku przed tą datą.
- 2) Dyrektywę 2004/35, zmienioną dyrektywą 2009/31, a w szczególności jej art. 2 pkt 1 lit. b), należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisowi prawa krajowego, który wyklucza w sposób ogólny i automatyczny zakwalifikowanie szkód mających znaczący negatywny wpływ na ekologiczny, chemiczny lub ilościowy stan lub ekologiczny potencjał danych wód jako „szkod wyrządzonych środowisku naturalnemu”, z tego tylko powodu, że szkody te są objęte pozwoleniem wydanym na podstawie tego prawa krajowego.
- 3) W wypadku gdy pozwolenie zostało wydane na podstawie przepisów krajowych bez zbadania warunków określonych w art. 4 ust. 7 lit. a)–d) dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, sąd krajowy nie jest zobowiązany do tego, by samemu badać, czy warunki przewidziane w tym przepisie zostały spełnione, celem ustalenia, czy występują szkody wyrządzone środowisku naturalnemu w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. b) dyrektywy 2004/35, zmienionej dyrektywą 2009/31.
- 4) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2004/35, zmienionej dyrektywą 2009/31, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego takiemu jak ten w postępowaniu głównym, który nie pozwala uprawnionym do rybactwa na wszczęcie procedury odwoławczej dotyczącej szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. b) tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 406 z 7.12.2015.